

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIO
LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.

Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »

Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

MANIFESTACIONES... LEGALS.

Ni ab cullera ni sense, no podrem empasárnosho may.

IDEAS SOBRE CORPUS,

Lo dia d' avuy es un dia d' aquells en que tothom es sabi.

Corpus es una paraula llatina, que vol dir cós.

Corpus levitæ, vol dir lo cos de la levita; in corpus camisa, vol dir en cos de camisa, y corpus bonum, vol dir cuerpo bueno.

Ja veuen com ab molta facilitat podém aprendre la llengua mare, la llengua de Ciceron y del Papa, la llengua del capellà que vá batejarnos y dels capellans que com lo de Flix y el de Santa Cruz van recorre las montanyas precedits sempre de un bon trabucasso, qu' envia-va un cristià a la gloria de Dèu.

Y, senyors, pensar que encare que 'l poble sábiga dir Corpus, es á dir qu' encare que 'l poble sábiga parlar en llatí, l' insigne govern que 'ns mana ni siquiera vol concedirli 'l dret electoral!

**

No hi ha remey. Eucare que sapigués mes que 'l mateix Cánovas, encare que sapigués de cor lo llibre de las set civellas, may lo poble espanyol será considerat com un poble de gegants pèls qui 'ns governan; sempre será tingut per un poble de nanos.

Eneare que dongués mes llum que un viri pasqual, se 'l tindrà sempre pèls conservadors com un poble que viu á las foscas.

Aquí 'l mal está de part, no dels qui miran la professó, sino dels qui hi anem, sense arreplegar pèl camí ni un malehit carmel-lo per dulcificar y suavisar la gòla.

En lo Corpus de tot l' any, mentres nosaltres fèm de nanos, ells tocan las trampas.

Prou 'ns entra al cervell aquell trampas trampas, tots son trampas; pero, amigo, no hi ha medi de rompre la formació, aném seguint y ¡muixon!

**

La professó de Corpus nos representa dos imatjes de la premsa espanyola.

La premsa ministerial y la de oposició hi están perfectament representadas.

Miréu aquells ab los incensaris..... fum á la dreta, fum á la esquerra, fum al davant, fum al darrera..... encens per tot arréu.

¡Oh govern afertunat que tèn qui sempre t' alaba! No temis y tira barra! Fins al moment mateix en que caygas del candeleru podrá faltarte una má generosa que t' tomi, perque no donguis ab las costellas á terra; pero lo qu' es una má que t' fassa incens, d' aquesta si que ja pots refiar-te 'n!

La premsa d' oposició no es pas aquell nen tant maco que vá vestit de Sant Joan.

La premsa d' oposició es aquell bé tant manso, que 'l pobre nen ména bèn lligat pèl coll.

¡Pobre premsa!

A cada pas que dona diu que sí ab lo cap.

Vostés dirán que porta llana: no 'n porta, ho sembla: ja vindrá un dia en que s' esquilará ell mateix y quedarà mes net que una patena.

**

Mentres passa la professó, la gent pesa domassos als balcones y 'ls xicots tiran ginesta y papers retalladets.

Aixís es lo mon.

La ginesta cau, coma cauen las contribucions y 'ls impostos sobre 'l poble espanyol, es á dir cau com á pluja menuda.

¡Ay papers retalladets!

Vosaltres me recordéu una cosa.

Aixís voldria veure 'l govern de 'n Cánovas,

á tots los periódichs d' oposició: que 'l tros mes gros sigués com lo cap d' una agulla.

**

Algun qu' altre veterano d' aquells de San Lorens dels Piteus, vá á la professó.

Vell, apergaminat, mitj calvo, ab lo bigoti tenyit, es una viva desferra d' aquells temps, en que 'ls progressistas cantavan:

«Moriré con la espada en la mano
»defendiendo la constitucion.»

Are 'm sembla que ab veu tremolosa cantan:

«Moriré con el hacha en la mano
»yendo firme á la procesion.»

¡Pobres veteranos! Tots se 'n van. Y se 'n van sense veure la llibertat que buscaren regant ab sanch lo camí que feyan, perque si la llibertat se daba per entesa trobés lo rastre.

¡Com ho tenim de fer!

Alguns duptan de que la llibertat existeixi.

Jo crech que sí, y crech que existeix, per lo mateix que estich veient com l' atropellan.

**

M' agrada sentir los arguments dels qui defensen las professons.

Ab las professons hi guanyan los sastres, hi guanyan los sabaters, hi guanyan los perruquers, perque hi ha gent que estrenan vestit y calsat y que 's fan rissar; y fins hi guanyan los fondistas y 'l comer en general, perque ab las professons venen forasters en gran, y 'ls forasters sempre deixan quartos.

¡Atrás ideas grosseras, ideas mercantilistas, ideas de Satanás!....

¡Ahont s' es vist defensar las professons, acudint als arguments que donaria 'l materialista mes enrabanxinat?....

¡Que tenen que veure 'ls sabaters, los sastres y 'ls fondistas ab la magestat de las professons?

Vade retro.

Per defensar las professons basta dir que ab ellas hi guanyan los cerers..... y en fi, los qui 'ns enceran.

**

Jo encare que no 's fessen professons no 'm faria res.

Al cap-de-vall la professó existeix sempre.

Está encarnada en lo nostre modo de ser y es imprescindible.

O sino ¡á la proba! que á mí m' agrada probarho tot.

Confessin vostés, y fins confessi 'l mateix senyor Cánovas, y á veure si quan la professó no vá per fora, no vá per dintre.

Per mi sí.

¡Y per vostés?

P. K.

TRES Y UN.

Tinch tres que 'm festejan,
tinch tres pretendents;
mes jo á cap estimo
y 'm rich de tots ells.

L' un me dona vanos,
l' altre 'm dona anells,
l' altre 'm dona pintas;
¡que tontos, pobrets!
Tots tres m' acompanyan;
l' un ve al matinet,
l' altre ve 'l mitx dia,
l' altre al vespre ve.
Jo callo, escoltantlos,
y 'ls deixo anar fent,
perque sas paraulas
me causan plaher,
al veure que 's pensan
que 's hi poso fé,

mentres que me'n burlo
del cap fins als peus.

Tinch tres que 'm festejan,
tinch tres pretendents;
mes jo á cap estimo
y 'm rich de tots ells.

¡Quin gust quan un dia
s' trovan tots tres!

Com gossos rabiosos
s' ensenyan las dents:
jo 'm moro de riurer
al veure als ximplets,
per mi barallantse
¡y 'm rich de tots ells!
¡Deu meu, quinas caras!
Tots tres son novells,
tres quilis, tres tipos;
en fi... ¡mesquitets!
Tots tres fan lo noble,
y portan clavell
ó bè una arometa
al trau del jaqué.

Tinch tres que 'm festejan,
tinch tres pretendents;
mes jo á cap estimo
y 'm rich de tots ells.

Però 'n tiach un altre
que no 'm dona res,
ni pintas, ni vanos,
ni menos anells.
No sembla á n' altres;
m' estima, y se cert
que no 'm deixaria
per tot lo del cel.
La ditxa es la mèva,
mon gust es lo seu;
jaqueix es qui estimo,
aqueix y cap més!
Si algunas vegadas,
'ls dias que vé,
l' hi esplico l' historia
dels meus caballers,
passém bona estona
parlant y rihent,
dels tres que 'm festejan,
dels tres pretendents.

C. GUMÀ,

Un tal Francisco Folch, capellà de san Andreu de Palomar dona compte al «Correu Català» de que 'l Govern los ha privat una romeria que havian de fer algunas ovellas d' aquella població al monestir de Montserrat.

Lo capellanet acaba demanant á la Verge de Montserrat que concedeixi aviat la llibertat al Pare Sant y la conversió de tots los enemichs de la Mare Iglesia.

Nosaltres també demaném al Govern que segueixi per aquest camí, y al pare Folch que per molts anys pugua fer semblants obras.

La comisió general de presupuestos ocupantse del de Marina va fer en aquest ram una economia de 1000 pesetas.

Segurament que 'l pobre que ha rebut, es un porter ó cosa aixís.

Aquestas son las economías d' Espanya.

Lo «Parlament» parlant del estat de la Hisenda diu:

«Aquet mal te un remey difícil.»

També m' ho sembla que 's difícil, com la tisis galopant

Lo diumenje passat á las 10 del dematí 's va efectuar la segona proba de la bomba de vapor pera apagar incendis.

La fatxada de la casa de la ciutat es la que hi va guanyar; perque vá quedar mes neta que la butxaca de un senyor distret.

Lo rey D. Juame Fivaller també van pendre un bany rus y al senyor alcalde que al moment de maniobrar la bomba vá treure 'l nas, també 'l van posar com una sopa.

Si veyan are vostés al rey en Jaume y al primer conseller fan mes goig que dos pilons de sucre refinat.

Un d'aquest dias varem visitar los tallers de la antigua tintoreria del Regomir, establerts en el carrer Nou de la Rambla.

Nos va cridar la atenció una máquina francesa de secar que dona la friolera de 1500 vols per minut, y gracias á n' aixó aquell que porta á tenyir una prenda en dit establiment pot tenirla en lo seu poder á las 24 horas de entrega.

Sedas blancas, blondas, paraiguas, manguitos y molts objectes mes se rentan y tanyeixen á la perfecció, y per poch preu.

Es á dir sembla que en aqueta casa tingan lo poder de fer tornar la vell nou.

¡Quina llástima que no puga tenyir de un color una mica més pujat, al govern de 'n Cánovas!

Un periódich inglés ha dit que l' Hisenda espanyola estava en bancarrota.

«No es veritat diu el *Tiempo* de Madrid: aixó en realitat no es mes que una suspensió de una part dels pagos, de una nació noble y generosa, que 's troba en una situació desgraciada.»

Sabent que som nobles y generosos y que no paguem, jo crech que 'ls inglesos tenen de darse per satisfets.

¡Vaya, no faltaria més!

No 'ls dihem res de las presons verificadas á Madrid, porque hi ha assumptos que creman.

Que un papallo s' en vagi a donar voltas al rededor de un ciri encés, fins á tenir las alas socarrimadas, se compren.

Pero que nosaltres fessim lo mateix, seria molt tonto, porque nosaltres no som papallons.

Fa un quant temps que la *Gaceta* apreta al Brusi ab uns articles titolats la *Zizana del senyor Mañé*; y 'l Sr. Mañé 's dona per desentés.

Táctica del Sr. Mañé.

Té polémica ab lo pare Cassanyas, y quan se véu perdut esclama:

—Ja veurá, vosté es capellá, deixémho corre.

La té ab en Zugastí, y diu:

—Vosté escriu molt llarch y no acabariam may.

La té ab la *Gaceta*, y per una cosa la dú als tribunals y per las altras l' escolta com si sentís ploure.

Y d' aixó 'n diuhen lo millor periodista de Barcelona,

Cumpleixo un deber de justicia recomanantlos l' adquisició del *Romancer catalá* que acaba de donar á llum lo distingit poeta D. Francesch Ubach y Vinyeta.

La millor part dels romansos que conté han sigut premiats en Jochs Florals y tenen un merit excelent.

La colecció conté 'ls fets mes memorables de l' historia de Catalunya.

Forma un bonich volum y 's ven á 16 rals en la llibreria de 'n Lopez. Si son amants de la bona poesia, comprinla y no se 'n penedirán.

Crequin que tot lo que 'ls dich del *Romancer* del Sr. Ubach, no son romansos.

Ab lo titol de *Anunciador moderno*, corren pels cafés, fondas y cassinos unas escubertas per sostenir los diaris, plenas d' anuncis.

L' idea es oportuna.

Y proba que per mes pelegrinacions que 's fassan, tothom s' espavila.

D' aquí en avant las pelegrinacions necessitarán l' autorisació del ministre de la Gobernació.

Lo qual vol dir que las pelegrinacions han sigut prohibidas á mitjas.

Ah! Al últim s' han convensut de que las pelegrinacions estavan mes lluny de la religió que del carlisme.

Lo *Siglo futuro* periódich carlo-católich de Madrid, al parlar del Papa diu:

El mansísimo Pio IX.

Al llegirho tremolo.

Tremolo al pensar lo que m' hauria succehit si jo hagués tingut l' idea de tractar aixís á una persona tant respectable.

Ha arribat á Barcelona un senyor Suis, que posseheix un magnífich quadro del Ticiano, del qual n' hi donavan *nada menos* que siscents mil franchs.

Hi ha un ditxo que diu: «Cada há per alla ahont la enfilá»

¿Y saben per ahont l' ha enfilada 'l possehedor del quadro del Ticiano?

L' ha enfilada per exposarlo á un tant l' entrada, y per regalar tot lo producte de l' exposició á un objecte benéfich.

D' aquesta manera ha seguit tota l' Europa, recullint l' admiració de tothom y aliviant molts desgracias.

Al arribar á Barcelona s' ha fixat en la familia del infortunat Padró. A ella's destinarán los productos de l' exposició del quadro del Ticiano, que tindrà lloch en lo saló de descans del Teatro Principal lo dia 1 del mes que vé.

Ja sabiam nosaltres que de Suissa no 'n podia venir res dolent.

Ha mort en Cabrera,

Lo qui comensá la seva vida captanse 'l nom de *tigre del Maestrazgo*, ha mort sent capitá general del exercit espanyol.

Aixís son las cosas del mon, ó millor dit las cosas d' Espanya.

Pero vé la mort y tot ho iguala.

Un periódich neo de Madrid nos fá saber que á Fransa tots los divendres de l' any s' ha de menjar de peix.

No mes están esceptuats de manjarne ¿qui dirian?

Los carlins emigrars, gracias á una autorisació que 'l bisbe Caixal ha obtingut del Papa.

Ja saben lo modo de no comprar la butlla.

Se fan carlins .... y emigran.

Lo rector de Castellar ha dit que cometian pecat mortal los que llegéixen la *Campana de Gracia*.

Jo tremolo pèl pobre senyor fiscal d' imprenta Segons noticias llegeix tots los números.

Lo capellá que acaudillaba als pelegrins de Malgrat vá dir que 'ls qu' escribiam la *Campana* eram llanats y no 'ls pobres pelegrins.

Home, aquest si que m' ha fet gracia!....

Si no hi hagués pèl mon mes llana que la nostra, 'l capellá de Malgrat prou dormiria ab máfega.

L' OU.

Ja teniu que balla l' ou,
Ja teniu que 'ns el aixafan,
Ja teniu la gent badant
A la Seu com papanatas.
Ja teniu los claustros plens
De vellotas rondinaires,
Rebent empentas y cops
Y no pocas trepitjadas.
Ja teniu armant brugit
Enflantse la quitxalla
Reixa amunt, y l' ou bufó
Tot portantlo 'l raig enlayre,
Per entre ginesta y flors
Y cireras regaladas
Com si fos un ballari
Ja 'l teniu balla que balla.
Ja teniu cert individuó
Tot xiu xiu ab una beata,
Ja teniu que del xiu xiu
Al clatell l' ou me li aixafa.
Ja teniu aquell mosquit
Bromejant ab una criada,
Ja teniu aquell senyor
Que sens rellotje s' esclama.
Ja teniu aquell minyó
Pesigantne á sa estimada.

Ja teniu aquell soldat
Tirant flors á una fulana.
Ja teniu aquell pages
Que mirantse l' ou com balla
Se senya dintre la Seu
Creyant qu' es art del diable.
Ja teniu la gent badant
Devant la font apinyada,
Ja teniu la gent ab pressa
Amagantse 'l l' un á l' altre.

Lo ajuntament en una sessió vá tractar de la gran qüestió de dar refresch als assistents á la professó de Corpus.

Després de disputar un bon rato van acordar no dar refresch.

Es á dir, volian bolados y no volian bolados.

Reparin vostés y veuran com los peus de camálich son molt petitets y fins bufons.

—Home no digui disbarats, los peus de camálich son bufonets?

—Si senyor si, sinó miri 'ls dels gegants y 'm tornaré la respesta.

En lo districte universitari de Valencia hi ha cent noranta estudis públichs vacants.

Se posa en coneixement d' aquells que aspirin á fossils ó momias.

Lo «*Correu Catalá*» pública en lo número de diumenge un especie de article de fondo titulat «La sombra de Nino.»

De *nino* també se 'n diu un gos de casa.

Bestiasas, insults als lliberals, ridiculesas, cosas estranyas, lógica de sagristá burro, y altres mil maravillas se trovan en aquell grapat de lletas estampadas en lo paper en forma d' article.

Per cástich de tans disbarats, imposém al articulista que menji un any seguit paciencias y pets de monja.

També 'l senyor Pidal desde 'l Congrés vá dir que 'l Papa era presoner.

Jo no voldria sino que sempre que un home diu lo que no creu, l' hi sortís un pel á la llengua.

Crequin que si fos aixís, hi ha molts neos que ja no podrian parlar.

Diu un periódich de Madrid:

«Lo cabecilla Mogrovejo ha jugat á la loteria conservadora y l' hi ha tocat un premi de brigadier d' exercit, ab sou y cuartel en Madrid.»

«Y 's diu que 'ls conservadors no pensan ferlo capitá general fins que s' haja sublevat tres vegadas mes.»

«Me sembla que som una mica massa rigorsos.»

En una sessió que hi ha hagut últimament en lo Congrés se ha descubert:

«Que hi havia diputats que obtenian destinos de 20 mil rals.»

«Y que aquets diputats ab aquets destinos están dispensats de assistir á l' oficina.»

Informaránlo señor Zayas y 'l ministre de la Gobernació.

**

Ah! me 'n descuidava.
Aquests empleats de 20 mil rals que no ván á l' oficina, son empleats de correus.

¿S' esplican are porque las cartas no arriban al seu destino?

Al destino ray, ja hi arriban los diputats que tenen 20 mil rals de sou.

Als crits de mori 'l dimoni y viva 'l Papa, en un colegi de Barcelona dirigit per eclesiástichs

dias endarrera van cremarse alguns números de la *Campana de Gracia*.

Ja tenen sort que la lley d' imprenta 'ns t'è prohibit l' enfadar-nos, que sine.....
Pero ¡calma... calma... calma!...

Jo no sè: devagadas quan veig que 'm tractan de dimoni, 'm mire las mans y veig que tinch las unglas talladas, perque jo ni siquiera l' idea de ser carli m' ha passat may per la m'hera.

Y 'm poso las mans al front y no m' hi trobo banyas, com molts neos casats á qui coneix perfectament.

Ja vehuen que el tractarme de dimoni, no t'ingl' unglas ni banyas, es una injusticia.

Nos escriuhen de Palamós, dihentnos que d' aquella vila no vá anar á la pelegrinació mes que una estanquera.

Y encare no duya petxinas.

Daya un sistell de cigarros, y anava á veure si 'ls venia.

Lo peregrino no quita á lo fumador.

Dos anys y mitj de suspensió, l' hi ha estat un article de fondo á la revista «*El Porvenir*» Pasiencia, germá.

Pensi que d' aquí á dos anys y mitj lo *Porvenir* es nostre.

Als Estats Units duyan al pal 'á un subjecte que im pulsat pels celes havia mort á una dona.

En el acte de l' execució, quan ja l' hi havia posat lo coll dintre 'l dogal, arriba l' indult.

—No 'l vull, vá dir lo reo: no 'l vull de cap manera: tinch dret á que 'm maten y m' heu de matar.

Lo jutje y 'l butxi 's miran assombrats.

—Y bè, que fém? pregunta l' executor de la justícia.

—Nada, tota vegada que 'u vol ab tanta instancia, tirém avant.

Y l' execució 's realisa.

¿No saben lo que ha succehit?

Que 'l jutje y 'l butxi han sigut portats al tribunal acusats de homicidi.

Y are dia qu' esclaman:

—Está vist, no 's pot fer cap favor á ningú.

En un himne á Pio IX que firma 'l reverent Collell, aquell capella poeta premiat en los Jochs Florals s' hi lleyeixen los següents versos.

«Sigui ja una cansó de victoria

«la d' eix prolongat aniversari.»

Y 'ls accents, señor Collell? ¿Ahont son los accents d' aquest últim vers?

Miri que si 'ls carlins que han de cantar lo tenen una mica d' oido, cauran d' espatllas.

Cregui que 'ls farà més mal vosté, qu' en Cabrinetty.

Véus aquí l' estrofa d' un himne que cantavan á Solsona:

«Per robar *ovellas*
«del Redemptor,
«lo llop infernal busca
«perdre al pastor.»

Ja 'u sentem *ovellas*, ells mateixos ho confessan.

Y després dirán que 'ls llanuts som nosaltres.

Avants de que 'l desterresin lo Terso ja vá fugir de Fransa.

Es molt valent!..

Sobre tot quan faig.

Lo mateix feya durant la guerra.

Avants de que sonés cap tiro ja d' una gambada 's colcava fora del alcans de las balas.

Lo *Pabellon Nacional*, periódich de Madrit ha sigut obsolt.

Los periódichs mes acostats als ministerials no deuen cometre tans pecats com nosaltres pecadors.

A lo menos sempre que 's confessan ab lo tribunal de Imprenta, 'ls donan l' absolució.

CANTARELLAS.

Véus lo riu?... véus la fonteta?..
Véus lo torrent?... véus la mar?..
Si vols veure gaire estona,
mira 'm posare á xiular.

E. X.

Ets una *nina* tant *nana*
que ab tu may me casaré:
créume á mi, *nena*: á la *nona*
y no 't despertis may mes.

E. X.

Com á un mirall la mar miro
y al cel com al or lluent.....
Y á tu sempre 't miro, *nena*
com á un cap sense cervell.

B.

Jo de celos no pueh viure...
jo de celos estieh mort;
mira *nena*, ab tans de celos
vaig y 'm fico á celador.

P. V.

EPICRAMAS

Al veure passá un enterro
—¿Qui es aquest mort que are baixa?
va pregunta un mestre d' aixà.
Y un l' diguè.—Si no m' erro,
'l que va dintre la caixa.

A. B.

Cansat lo músich Crispí
de que aixis que 's fá de nit
sent cantá 'l fill de 'n Petit
per mofa.—*Fá sol si, si.*
Diu torsantli las orellas
y amorrantlo en un balcó.
—Digas, noy ¿fá sol? No,
are veig fins, *las estrellas.*

Un minyó cansaladé
que preten tenir talent
passant per un cert carré
se vá adonar de un papé
firmat per l' Ajuntament.
—De què tracta? preguntá.
—Dels drets dels porchs l' hi van dí
Y parant d' enrahoná
á l'legi 'l, dihuent, se 'n vá aná
—Aixó m' interessa á mí.

S. D.

Continuació de la llista dels objectes regalats fins are per formar la loteria Padró. Lo públich compondrá la importancia perque nosaltres deguem encarirla. Se n' admeten fins al dia 1 del próxim mes, en la casa núm. 15, pis segon del carrer de Lladó:

J. Juliana. Una acuarela.—Joan Ferrer. Un dibuix á la ploma y una acuarela.—J. Planella. Campesi romá, al llapis y un sostre de Tiépolo, acuarela.—A. Mas. Una acuarela y un dibuix á la ploma.—Pere Serrallonga. Dos cromos.—Lleó Fontová. Tipos del teatre catalá, en fotografias.—Ursino Mitjans, dos quadros al oli.—Josep Maria Arnau, obras dramáticas.—Emili Casals. Dugas acuarelas.—Anton Llaberia. Un exemplar de las obras de Boscá.—Manel Angelon. Las glorias de la Pintura.—Josep Tapiró. Un moro de Tànger; acuarela.—Ignoseen Lopez. Varis exemplars de totas las obras editadas per la casa editorial.—Enrich Lopez. Collecció de «Lo Noy de la mare» ab luxosa encuadernació.—Josep Caral. Un medalló de or, esmaltat.—J. Payá. Una taula de boix.—Victor Thos. Dos debants de camisa, brodatos.—Joan Soler. Dugas acuarelas.—R. Rumeu. Un cuadro al oli.—A. Demay Schenbrunn. Dugas pessas per piano y cant.—Josep Masriera. Paisatge dels Pirineos Orientals, al oli.—Francisco Masriera. L' actris; al oli.—Pau Forteza. Botonadura per devant de camisa, de diamants mon-

tats en or.—Societat Romea. Obras literarias y coleccions de cromos.—Vives y Martí. Album de la exposició catalana de 1877.—J. Terrescasana. Paisatge, al oli.—Pau Audonard. Un interior, al oli.—Alejandro de Riquer. Cuadro al oli.—J. Roca y Gales. Exemplars de «Un obreiro en Fairmount Park.—Bonaventura Casas. Dibuix al llapis.—Indalesi Paris. Un cuadro al oli.—Felip Jacinto Sala. Fábulas y un cuadro al oli.—(Seguirá.)

SINOMINIA.

Un socio que *tot* estava
per lo *tot* tals esses feya,
que tothom al veure 'l reya
per la fatxa que posava.

Al mar per fi 's deixá aná
y al sortir *tot* com un xop,
á una má hi tenia un pop
y un *tot* viu á l' altra má.

C. DE ANGUNIAS.

QUADRAT DE PARAULAS.

• • • • •
• • • • •
• • • • •

Omplir aquestos pichs ab lletras que llegidas horizontal y verticalment digan: la primera 'l nom d' un menjá de molts animals, la segona un fruit bó per menjá, la tercera lo que necessita una criatura quan sa mare no la pot criá y la quarta lo nom d' un mineral.

TECETA Y JOANET.

FUGA DE CONSONANTS.

A. .e. .i. .o. .u.
..a. .e. .i. .o. .u.

DEWET DE REUS.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un subjecte tenia un paner de taronjas y un senyor que las hi volia comprar l' hi preguntá quantas n' hi havia y responguè: —La tercera part de las taronjas que hi ha, sumada ab la quarta part de las mateixas, dará un número tal que restant d' aquet 7 taronjas, la resta será igual á la meitat de las taronjas que tinch al paner. ¿Quantas n' hi havia?

FREIXETA PETIT.

XARADA

I.

Ditxós del qui 'n aquet mon|
pot estar del *tot* primera;
qui fa 'l *dos* y l' *hu* derrera
deu ser ximple ó tócason.

Trech lo consonant de *prima*,
invertech despues *segona*,
y junt, reliquia es que 's dona
á qui de bon cor s' estima.

N' es lo meu *tot* població
un xich fabril, per mes senyas,
y per allí prop de sas penyas
hi va rebre la facció.

NEN DEL VENTRELL.

II.

Deya Nicasi á sa filla
que 'l primer *tres* de l' any nou
un blanch *hu dos* portaria
per aná á veure la *tot*.

CAIROL.

ENDA VINALLAS.

Quan tinch tant sols quinze dias
ja tothom me diu la vella,
m' aborreix la gent novella
puig naixent mato alegrías.
Ningú m' ha vist may la cara
y de ser magre 'm critican;
per mí molts se mortifican;
¿no endavinas qui só encare?

C. DE ANGUNIAS.

(Las soluciones en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.